Zes dagen. Eén zee.

Eindeloos veel verhalen.

Voor het eerst mee op een liveaboard in Egypte… Dat was het geval voor Franka Appelman! Ze werd bijgestaan door de doorgewinterde duiker Peter Boots a.k.a. Bootsy. Ze stappen aan boord van de M/Y Big Blue in Egypte.

TEKST: **FRANKA APPELMAN** FOTO'S: **PETER BOOTS A.K.A. BOOTSY**

Gelukkig heb ik niet zo'n last van zeeziekte, maar zo lang met onbekende mensen samen op een boot!? Hoe zou dat zijn? Vooraf is dit al veelvuldig door mijn hoofd heen geschoten. Gelukkig mag ik samen met Peter op reis, en die ken ik al goed. En duiken geeft mij altijd veel (mentale) ontspanning, en daar ga ik op de liveaboard vast aan toe komen! Dus met lichte spanning maar vooral heel veel zin vertrek ik voor mijn eerste liveaboard in Egypte. We duiken bij misschien wel de bekendste duikstek van de Rode Zee: Elphinstone. Er zijn liefhebbers en haters van deze plek. Het is vaak een hectische duik met veel stroming, maar bij de diepe plateaus van dit koraalrif midden in de zee houden zich vaak haaien op. Peter en ik besluiten om het plateau met de haaien echter links te laten liggen, en ons te richten op het prachtige rif zelf. De steile, loodrechte wanden verdwijnen ver onder de marges van de recreatieve duiker in de diepte.
Het rif stelt niet teleur: wat een kleur en wat een indrukwekkend koraal! We duiken aan het einde van de middag aan de noordkant, waardoor de laagstaande zon het rif prachtig belicht. Er zwemt ontzettend veel vis rond. Honderden oranje vlaggenbaarsjes zwemmen heel synchroon uit, om bij het minste of geringste (zoals de bellen van mijn ademhaling) massaal weer het rif in te schieten. Ik zie Peter heel geconcentreerd bezig 'iets' te fotografen in het rif. Benieuwd naar wat het is, zwem ik voorzichtig naar hem toe om hem niet te storen. Het blijkt een enorme karetschildpad te zijn. Geweldig om te zien! Als Peter klaar is met fotograferen, kom ik dichterbij om het dier te bewonderen. De schildpad besluit naar de wateroppervlakte te zwemmen om lucht te happen, waarna hij weer afdaalt en recht op mij afzwemt. Die wil ik niet op mijn hoofd hebben, dus ik ga maar een beetje aan de kant. De schildpad scheert rakelings langs mij heen om weer in het koraal te gaan liggen. Prachtig hoe sierlijk deze dieren zich kunnen bewegen ondanks hun enorme omvang.

Een thuis op zee

We duiken in de Rode Zee bij Egypte met de liveaboard M/Y Big Blue van eigenaren Steve en Clare. De boot is sinds 2019 in de vaart, maar lag destijds al snel stil vanwege de wereldwijde pandemie. Sinds 2022 vaart de Big Blue zo'n 33 weken per jaar, en heeft het team ruime ervaring opgebouwd met gasten. Onder leiding van bootmanager Mo en een grotendeels vaste crew is het personeel van de Big Blue goed op elkaar ingespeeld. Ze weten precies hoe ze de gasten in de watten moeten leggen. Het feit dat de crew na dag 1 al alle namen uit kent, geeft direct een gastvrij gevoel.
Ook aan de inwendige mens wordt veel aandacht besteed op de Big Blue. Elke maaltijd staat er een uitgebreid buffet klaar met zowel hartige als zoete gerechten. Bij het ontbijt kun je op verzoek een verse omelet laten bakken. En dan het dessertbuffet; daar keek ik enorm naar uit! In Egypte ben ik gewend dat er altijd uitgebreide zoete dessert aanwezig zijn, en de Big Blue maakt die verwachting ruimschoots waar. Op het loungedek staan daarnaast altijd koekjes klaar voor tussendoor, en in de namiddag wordt er nog een extra snack geserveerd.

Heel veel ruimte

Het motto van de Big Blue is RUIMTE, en dit zie je in alles terug. Hoewel er een capaciteit is voor 30 gasten, is er bewust gekozen voor een maximum van 24 duikers. Met 14 hutten is er ook

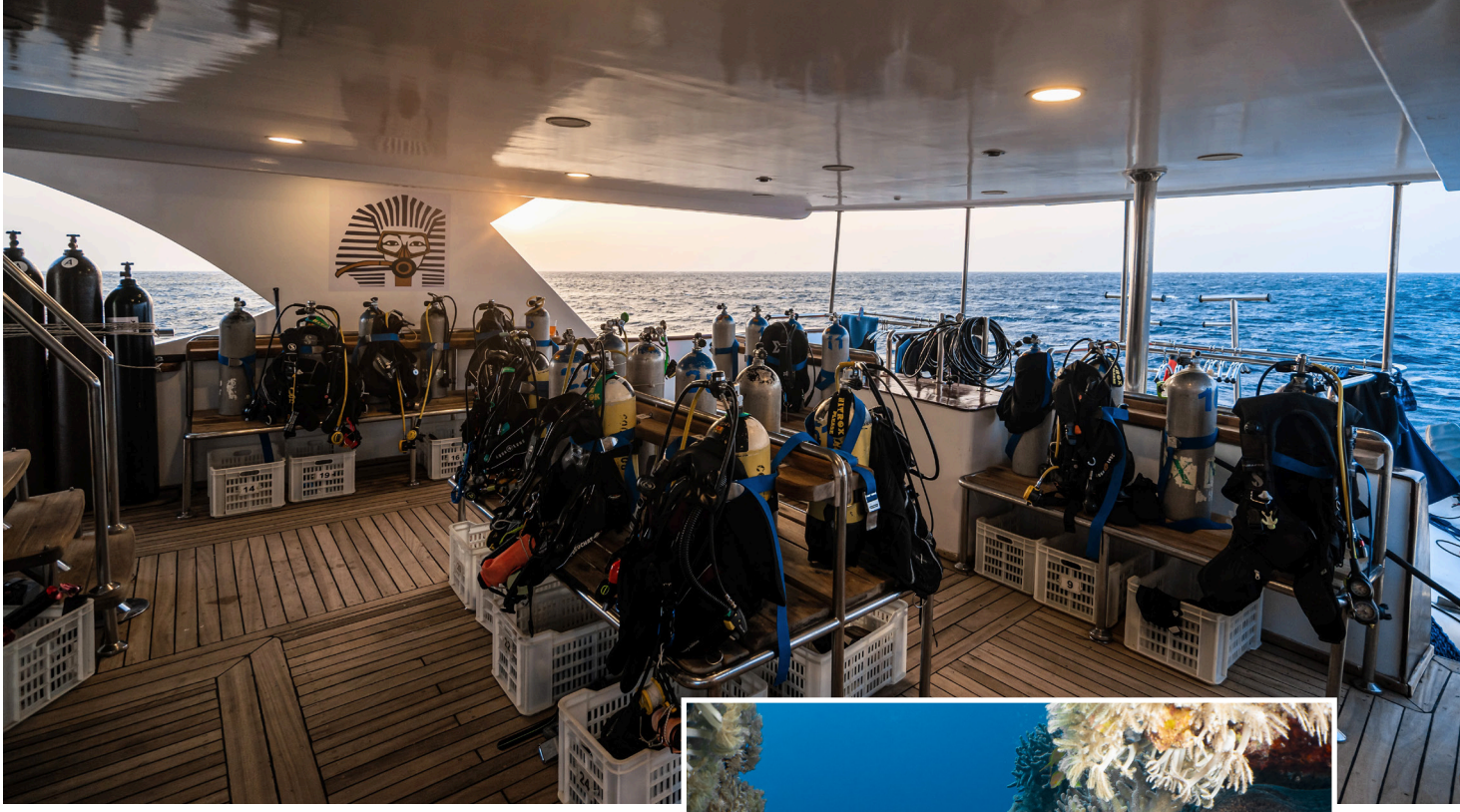

mogelijkheid voor 1-persoonsgebruik van de kamers. Het schip beschikt tevens over twee rolstoeltoegankelijke hutten. Buiten het duiken om is er genoeg plek op de boot om je even terug te kunnen trekken, of juist de gezelligheid op te zoeken op het zonnedek, het loungedek, of gewoon in het restaurant. In de loop van de week komen we steeds meer in een ritme, en weet ik ook wel mijn eigen plekje te vinden. Ik heb een lekker plaatsje gevonden waar ik me terug kan trekken, bijvoorbeeld om mijn logboek bij te werken en na te denken over dit verhaal. De ruimte ervaar je ook bij het duiken. Met alle gasten en crew lopen er veel mensen rond op het duikdek. Maar doordat de duikers worden ingedeeld in groepen en met een interval omkleden, sta je nooit met z'n allen tegelijk op het duikdek. Zelfs met de vaste plekindeling is hiermee rekening gehouden, want Peter en ik zitten als buddypaar niet direct naast elkaar met onze duiksets. Dat voelt eerst wat vreemd, maar omdat

“De andere boten waren al vertrokken en wij hadden de SS Thistlegorm helemaal voor ons alleen!”

de duikers van de nabijgelegen plekken in een andere groep zitten, hebben we beiden alle ruimte om ons om te kleden zonder elkaar in de weg te lopen.

Uitdaging: tandenpoetsen

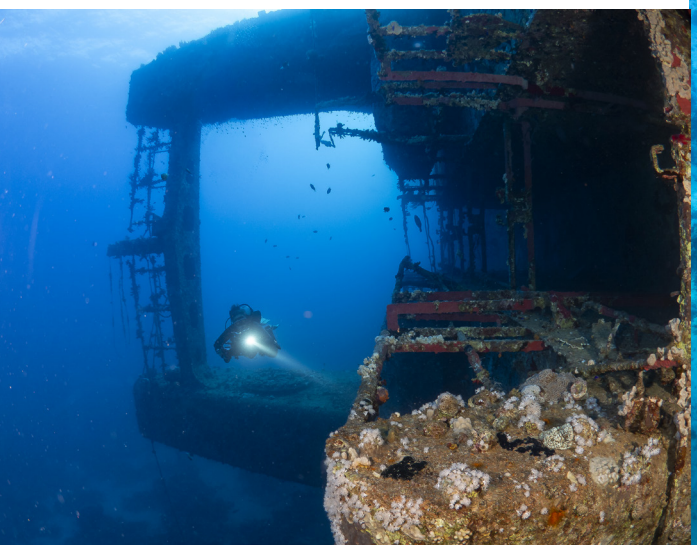
We varen voornamelijk in de avond en nacht naar de volgende locatie. Overdag worden slechts korte afstanden afgelegd, zodat we alle tijd hebben voor het duiken. Afgelopen nacht was behoorlijk onstuimig. Hoge golven lieten de boot flink op en neer stuiteren. Zelfs tegen de patrijspoort van mijn hut op de eerste verdieping sloeg het water omhoog. Tandenpoetsen terwijl je je moet vasthouden om niet om te vallen, blijkt ook een hele uitdaging te zijn! Vanwege het schommelen ben ik maar vroeg mijn bed ingekropen, want daar rol je niet zomaar uit. Gelukkig kan ik er goed tegen, want ik heb prima geslapen.
Om 6.30 uur in de ochtend luidt de bel; op naar het loungedek voor de duikbriefing. Sommige medereizigers zitten er met kleine oogjes bij door de ruwe nacht. Vandaag duiken we in het National Park Ras Mohammed in het noorden van de Rode Zee. We maken een driftduik van Shark Reef naar Yolanda Reef. Na de briefing spreken Peter en ik af om weliswaar tegelijk met de groep te water te gaan, maar onder water ons eigen tempo aan te houden. Fijn dat die flexibiliteit er is op de Big Blue!

Verstopte wc-pot

Met een zodiac worden we naar de instaplocatie gebracht. Na een backroll landen we midden in een grote school eenhoornvissen. Tot meer dan 30 meter diepte zwemmen de grijsblauwe vissen om ons heen, hun hoornachtige uitsteeksel en scherpe stekels bij de staartbasis zijn duidelijk zichtbaar. Wat een prachtig gezicht! Na een paar minuten zetten we de duik voort met ‘reef on the right’ langs Shark Reef. In het blauw kom ik ogen tekort: tonijnen, barracuda’s, voorbijschietende papegaaivissen, een grote Napoleonvis en volop koraalvlinders en wimpelvissen. Via een vlakker gedeelte komen we bij het plateau van Yolanda Reef met zijn mooie koraaltuin. Ik ontdek een murene en blijf op gepaste afstand hangen terwijl hij zijn kop rustig heen en weer wiegt. We driften verder naar de restanten van het Yolanda-wrak, dat in 1980 zonk en jaren later de diepte in gleed. Vooral de achtergebleven lading is bijzonder: tientallen toiletpotten, badkuipen en wasbakken liggen op de zeebodem, inmiddels deels begroeid met koraal. Vissen zwemmen er lustig tussendoor en gebruiken de wc-potten als schuilplaats. Onder in eentje ontdek ik een schorpioenvis. Lekker plekje… Ik zou hier nog veel langer kunnen rondkijken, maar onze luchtvoorraad bepaalt anders. We schieten de boei op en na de veiligheidsstop in het blauw ligt de zodiac alweer klaar. Wat een fantastische duik!

De drukte een stap voor

Op de M/Y Big Blue staat de exacte route vooraf nooit vast. Bekend was dat we zouden opstappen in Port Ghalib en zes

dagen later in Hurghada zouden eindigen. De globale route is bepaald, maar de definitieve route wordt ter plekke afgestemd op de weersvoorspellingen. In ons geval werd besloten om vanuit Safaga direct door te varen naar het noorden om het National Park Ras Mohammed aan te doen. Hiermee ontliepen we een slechtweerfront in het zuiden, en hebben we hier als gasten helemaal niet van gemerkt. Dit typeert de aanpak van de Big Blue; de drukte en de hectiek ontlopen. Natuurlijk komen we op bekende plekken waar ook andere liveaboards liggen, maar de crew kiest slimme momenten en locaties. Bij de iconische Brother Islands lagen bijvoorbeeld veel schepen bij Big Brother en slechts 1 boot bij Little Brother. De Big Blue ging daarom voor anker bij Little Brother. Een ander voorbeeld zijn de duiken op de SS Thistlegorm, waar het afgeladen vol was met andere liveaboards. De meeste boten laten hun duikers zo vroeg mogelijk te water om vervolgens de reis voort te zetten. Wij mochten juist een ochtendje 'uitslapen' en gingen pas om 8 uur te water. Het effect? De andere boten waren al vertrokken en wij hadden dit indrukwekkende wrak helemaal voor onszelf!

Tussen bewondering en kippenvel

Als liveaboard-debutant in Egypte waren veel duikstekken nieuw voor mij. We duiken deze week op iconische wrakken zoals de SS Thistlegorm (een Brits vrachtschip vol oorlogsmaterieel) en de Giannis D bij Abu Nuhas (het bekende scheepskerkhof). Het wrak dat echter de diepste indruk op mij heeft gemaakt, is de Salem Express nabij Safaga. Deze passagiersboot is in 1991 door een storm op een ondiep rif geslagen en zonk binnen 30 minuten. De ramp voltrok zich zo snel dat velen geen kans kregen om te ontkomen. Officieel staat het dodental op 464 mensen, maar volgens ooggetuigen waren er ruim 1600 passagiers aan boord. Hoewel de lichamen destijds zijn geborgen, liggen er rondom het schip nog ontzettend veel persoonlijke spullen. Het wrak is daardoor een stil gedenkteken geworden.

Peter en ik duiken samen en spreken af om alleen een ronde om de buitenkant van het wrak te maken. We voelen beiden niet echt de behoefte om het wrak ín te gaan uit respect voor de slachtoffers. Het schip ligt 90 graden op zijn kant. We beginnen bij de achtersteven, waar de grote achterschroeven goed zichtbaar zijn. De achterzijde van het wrak staat open, maar wij zwemmen door naar de bovenkant van het schip. Wat een bijzondere en tegelijk prachtige plek. Het is een heel dubbel gevoel. Enerzijds geniet ik van het machtige en prachtige gezicht om een compleet schip zo helder op de zeebodem te zien liggen. Anderzijds staat ook het kippenvel op mijn armen bij de gedachte aan de paniek die hier geheerst moet hebben. De reddingsboten liggen naast het wrak in het zand; de opvarenden hebben niet eens de tijd gehad om ze te lanceren. Langzaam zwemmen we langs de machinekamer, de masten en de boeg. Terug op de Big Blue ben ik er stil van, en moet ik deze ervaring even laten inwerken. Ook tijdens het ontbijt merk je aan de heersende rust dat deze plek op iedereen een diepe indruk heeft gemaakt.

Na een week op de boot kan ik wel zeggen: wat een geweldige ervaring was deze liveaboard op de M/Y Big Blue! Ik heb zo genoten van die prachtige koraalriffen en wrakken op plekken waar je vanaf de kant niet zo makkelijk kunt komen. Het grote voordeel van de liveaboard: je hoeft niet te sjouwen met al je duikspullen, want die laat je gewoon achter op het duikdek en kun je weer pakken als je een paar uur later weer gaat duiken. En mijn twijfels over een week met onbekende mensen op een boot? Die zijn volledig ontkracht. Al na een dag voelt het vertrouwd. Deze ervaring op een liveaboard vraagt zeker om meer!!!

Tip! Ook voor techduikers

De boot biedt goede ondersteuning voor technische duikers (zoals sidemount- en decoduikers). Er zijn diverse luchtmengsels met nitrox beschikbaar. Qua duikplanning wordt er rekening mee gehouden dat technische duikers langere duiktijden hebben; zij gaan vaak als eerste te water. Helium is momenteel in heel Egypte moeilijk tot niet te verkrijgen, dus je kunt helaas niet duiken met trimix.

Ontdek meer!